TEZAUR LITURGIC

26 AUGUST

SLUJBA SF.MUCENICI ADRIAN ŞI NATALIA DE LA NICOMIDIA

ATENA,2010

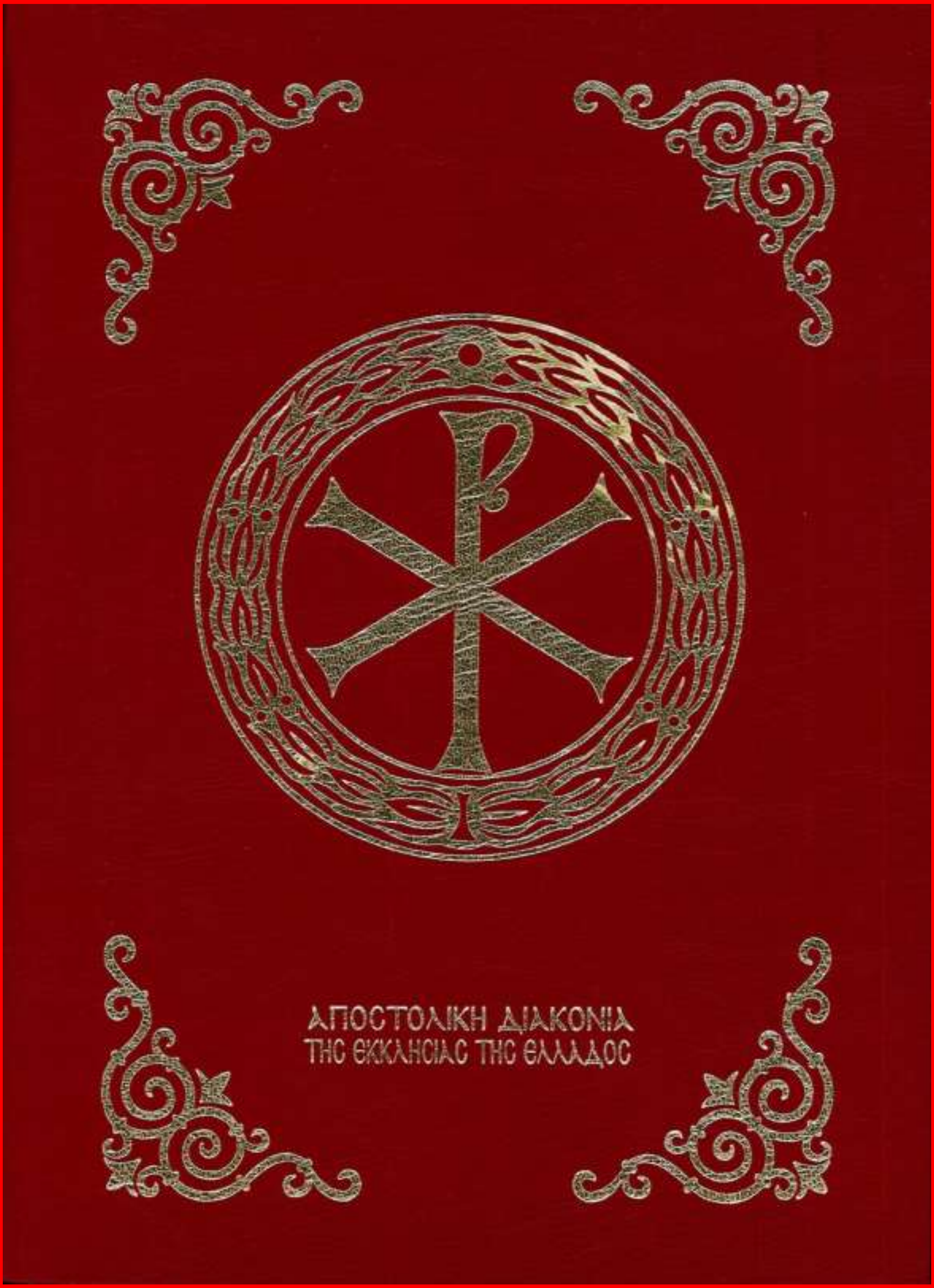
ΑΠΟϹΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗϹ ΕΚΚΛΗϹΙΑϹ ΤΗϹ ΕΛΛΑΔΟϹ

26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΣ & ΝΑΤΑΛΙΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἱστῶμεν στίχους δ’, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α’. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀδριανὸν τὸν γενναῖον ἀνευφημήσωμεν, Χριστοῦ τὸν Ἀθλοφόρον, συμμαρτύρων τὸ κλέος, στέφος Ναταλίας καὶ τῶν πιστῶν, πρωτοτόκων ὁμότιμον, Νικομηδείας τὸν Μάρτυρα τὸν σεπτόν, καὶ Ἁγίων ἰσοστάσιον.

Ἀδριανὸν θεοφόρον ἐγκωμιάσωμεν, τὸν ἐν Νικομηδείᾳ, ἀριστεύσαντα πάνυ· πίστιν Θεανθρώπου πανευλαβῶς, τοῖς ἐν σκότει ἐκήρυξε· διὸ ἐτύθη ὡς σφάγιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς Παράδεισον.

Ἀδριανὸν ὕμνοις πάντες λαμπρῶς τιμήσωμεν, Νικομηδείας γόνον, Ναταλίας τὴν δόξαν, τῶν ὁμολογούντων ὑπογραμμόν, καὶ συζύγων ὑπόδειγμα, τὸν πρὸς Χριστὸν νῦν μεσίτην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς Σιὼν τὴν περιπόθητον.

Ἀδριανὸν θεῖον Μάρτυρα ἐπαινέσωμεν, ὁμολογίας τύπον, καὶ θυσίας τὸν κόσμον, δῶρον Ναταλίας πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ Μαρτύρων τὸ κλέϊσμα, Νικομηδείας τὸν ἔνδοξον Ἀθλητήν, Παραδείσουν τὸν οἰκήτορα.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τὸν πανένδοξον Μάρτυρα Ἀδριανόν, ἐν ἐγκωμίων ᾠδαῖς θεοσεβῶς ἀνευφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, καὶ τὴν τοῦ μαρτυρίου δόξαν ἐπιποθήσας, αὐτοπροαίρετως μετὰ παῤῥησίαν τὴν πίστιν Αὐτοῦ καθωμολόγησε, καὶ ὡς πανάγιον σφάγιον, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐτύθη. Αὐτοῦ τὴν θυσίαν μιμησώμεθα, ἵνα τύχωμεν καὶ ἡμεῖς, τῆς αἰωνίου μακαριότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε Ἀδριανόν, τιμήσωμεν ἐνθέως, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων, τῆς Ναταλίας κλέος, Νικομηδείας Μάρτυρα

Στίχ. *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.*

Θεῖος Ἀδριανός, ὁ σύζυξ Ναταλίας, εἰσῆλθε μετὰ δόξης, εἰς δώματα Κυρίου, ἀξίως ὡς καλλίνικος.

Στίχ. *Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.*

Μάρτυς Ἀδριανέ, ἱκέτευε ἀπαύστως, Τριάδα τὴν Ἁγίαν, σὺν θείᾳ Ναταλίᾳ, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δόξα Σοι ὦ Τριάς, ταῇ φύσει ἡνωμένη, τοῦ κόσμου μονοκράτορ· ἐλέησον τοὺς πίστει, λατρέυοντάς Σοι Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάναγνε Μαριάμ, τὸν Μάρτυρα τὸν θεῖον, Ἀδριανὸν ἐν ὕμνοις, τιμῶντας εὐφροσύνως, περίσκεπε καὶ φύλαττε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Ἀναφαίρετον ὄλβον ἡγήσω, τὴν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ, καταλιπὼν τὴν πατρῴαν ἀσέβειαν, καὶ τῷ Δεσπότῃ κατ' ἴχνος ἑπόμενος, κατεπλουτίσθης ἐνθέοις χαρίσμασιν, Ἀδριανὲ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ͂Ι ΜΕΓΑΛΩ͂Ι ΕΣΠΕΡΙΝΩ͂Ι

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· *Μακάριος ἀνήρ.*Εἰς δὲ τό· *Κύριε ἐκέκραξα,* ἱστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Τὴν ὑπέρτιμον ἄθλησιν, τὰ γενναῖα παλαίσματα, τῶν μαρτύρων ἔνδοξε θεασάμενος, αὐτομολεῖς πρὸς τὰ σκάμματα, ἀνδρείῳ φρονήματι, ἀφειδήσας τῆς σαρκός, δι' ἀγάπην τὴν ἔνθεον· ὅθεν ἤνυσας, τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ταπεινώσας, τὴν ὀφρὺν τοῦ ἀντιπάλου, Ἀδριανὲ καρτερώτατε.

Ταῖς εἱρκταῖς συγκλειόμενος, τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος, τοῖς κλοιοῖς ἀοίδιμε βαρυνόμενος, καὶ τοῖς μοχλοῖς συνθλιβόμενος, σὺν πλείοσι μάρτυσι, σὺν αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν, οὐρανίων ἐπέτυχες, ἐπαλείφουσαν, τὴν ὁμόζυγον ἔχων Ναταλίαν, τὴν Θεῷ πεποθημένην, Ἀδριανὲ γενναιότατε.

Τὸν Ἀδὰμ ἡ ὁμόζυγος, Παραδείσου ἐξώρισε, συμβουλίᾳ ὄφεως, Ναταλία δέ, Ἀδριανὸν πρὸς Παράδεισον, πανσόφως εἰσήγαγεν, ἱεραῖς προσλαλιαῖς, νουθετοῦσα διδάσκουσα, τὰ ἐπίπονα, τῆς ἀθλήσεως φέρειν οὐρανίους, ἀντιδόσεις προξενοῦντα, καὶ αἰωνίζουσαν εὔκλειαν.

Ἐθελούσιον Μάρτυρα, Ἀθλητὴν γενναιότατον, ἐν ᾠδαῖς καὶ ᾄσμασιν εὐφημήσωμεν, Ἀδριανὸν τὸν θεσπέσιον, Χριστοῦ γὰρ ἐπόθησε, τὴν οὐράνιον τρυφήν, ὑπὲρ ἧς ἀπηρνήσατο, τὰ ἐπίκηρα, ἐκνικήσας

βασάνους καὶ δημίους, ἐνισχύει Ναταλίας, ὡς Χριστομάρτυς πανθαύμαστος.

Τῆς ἀνδρείας τὸ κλέϊσμα, μαρτυρίας τὸ ἕδρασμα, Ναταλίας ἔνθεον ἐγκαλλώπισμα, Ἀδριανὸν εὐφημήσωμεν, Μαρτύρων ἀντίτυπον, Ἀθλητῶν ὑπογραμμόν, τῆς θυσίας τὸ ἄγαλμα, τὸ ἐξαίσιον, καὶ ζωῆς τῆς ἀλήκτου ὑποφήτην, συμμαρτύρων ἀριστέα, Νικομηδείας ἀγλάϊσμα.

Τὸν Χριστὸν ἐπεπόθησας, μαργαρίτην πολύτιμον, καὶ ζωὴν τὴν κρείττονα, Μάρτυς ἔνθεε, Ἀδριανὲ ὄντως ἔσπευσας, ζητῶν τῆς ἀθλήσεως, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, χάριν ἄφθονον πάντιμε, καὶ τὴν δύναμιν, ἀρνηθεὶς ματαιότητα τοῦ κόσμου, ἐνισχύσει Ναταλίας, ᾗ μετὰ σοῦ συνευφραίνεται.

Δόξα. Ἦχος α'

Ζῆλος ἀνδρὸς εὐσεβοῦς, εἵλκυσε γυναῖκα θεοφιλῆ, πρὸς παραίνεσιν φαιδράν· Ἀδριανὸς γὰρ ὁ πανάριστος, Ναταλίας τῶν ῥημάτων ὑπαχθείς, ἀθλήσεως τὸν δρόμον ἐκτετέλεκεν· Ὢ γυναικὸς θεοφιλοῦς! οὐχ ὡς γὰρ Εὔα τῷ, Ἀδὰμ ἤνεγκε φθοράν, ἀλλὰ ζωὴν ἄληκτον τῷ συζύγῳ προεξένησε. Ταύτην σὺν τῷ ἀνδρὶ ἐπαινοῦντες, βοήσωμεν Χριστῷ· Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ᾆσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ

ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ Βασίλειον ἠνέῳξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γάρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου το ανάγνωσμα. [Κεφ. ΜΓ 9-14].

Τάδε λέγει Κύριος` πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, και συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ` αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα τὰ ἐξ αὐτῆς; Ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αὐτῶν, και δικαιωθήτωσαν, και εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθε με μάρτυρες, και ἐγώ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, και ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε και πιστεύσητέ μοι, και συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμί. Ἔμπροσθέν μου ουκ ἐγένετο ἄλλος θεός, και μετ’ ἐμέ οὐκ ἔσται. Ἐγώ εἰμί ὁ Θεός, και οὐκ ἔστιν πάρεξ ἐμοῦ ὀ σώζων. Ἐγώ ἀνήγγειλα και ἔσωσα, ὀνείδισα και οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοί Μάρτυρες, και ἐγώ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ’ ἀρχῆς ἐγώ εἰμί, και οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, και τίς ἀποστρέψει αὐτό;

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. λ΄ 10-26).

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὑρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη, θαρσεῖ ἐπ᾽ αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον. Μηρυομένη ἔρια καὶ λίνον, ἐποίησεν εὔχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίναις· θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ, οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ᾽ αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσί. Διττὰς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα, περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ κατοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε, καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι καὶ πε-

ριζώματα τοῖς Χαναναίοις. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. Δ΄, 7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος α΄.

Ἀγάλλου καὶ χόρευε ἡ τῶν Μαρτύρων χορεία, σκίρτα καὶ ὕμνει ὁ τῶν πιστῶν θεοφύλακτος λαός. Σήμερον γὰρ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ οἱ ἐν οὐρανοῖς πανεύφημοι Μάρτυρες, πρὸς ἑστίασιν πνευματικήν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ θεολέκτου ζεύγους, Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, πάντας ἡμᾶς συγκαλοῦσι. Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, πνευματικῶς εὐωχηθῶμεν, καὶ ἐν ἐγκωμίων ᾠδαῖς, ὡς Μαρτύρων ἰσοστασίους, αὐτοὺς

ἐνθεαστικῶς τιμήσωμεν, αἰτούμενοι τὰς ἐκτενεῖς αὐτῶν πρεσβείας ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Κύριον.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε πιστοί, τοὺς τοῦ Χριστοῦ ἐπισήμους Μάρτυρας, Ἀδριανὸν τὸν κλεινόν, καὶ τὴν σεπτὴν Ναταλίαν, ἐν ἐγκωμίων ἄνθεσι λαμπρῶς καταστέψωμεν. Οὗτοι γάρ, τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐγκαρδίως ὁμολογήσαντες, καὶ πρὸ τῶν δυσσεβῶν τυράννων εὐθαρσῶς κηρύξαντες, τῇ τῶν Μαρτύρων δόξῃ ἐστέφθησαν. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ΄.

Τοὺς θεοσεβεῖς Μάρτυρας, Ἀδριανὸν καὶ Ναταλίαν, ἀξιοχρέως ἐν ᾠδαῖς καὶ ᾄσμασιν, οἱ πιστοὶ πνευματικῶς ἀνυμνήσωμεν. Οὗτοι γάρ, τῶν πανενδόξων Μαρτύρων μιμηταί, καὶ τῆς αἰωνίου Βασιλείας ἐρασταί, τῶν πρωτοτόκων αὐτῶν ἀδελφῶν σύσκηνοι ἐν οὐρανοῖς γενέσθαι κατηξιώθησαν. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, Κύριε δώρησαι τῷ λαῷ Σου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ΄.

Τὴν πάνσεπτον μνήμην, τῶν πανευφήμων Ἀθλητῶν, Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων οἱ φιλέορτοι, ἐνθεαστικῶς εὐφημήσωμεν. Οὗτοι γάρ, οἱ τοῦ Λόγου ἐρασταὶ γενόμενοι, τῆς πίστεως ὁμολογηταὶ ἀνεδείχθησαν. Τὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπερφυᾶ σάρκωσιν, πρὸς τοῦ βροτείου γένους σωτηρίαν, μετὰ

θείου ζήλου διὰ τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν κηρύξαντες, πλήθη ἐσκοτισμένων, πρὸς τὴν εὐσέβειαν προσείλκυσαν. Ὧν ταῖς λιταῖς Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλεόρτων ὁ σύλλογος, δεῦτε καὶ χορείαν συστήσωμεν, ἐν τῇ ἐνδόξῳ πανηγύρει τῶν θεοφιλῶν Μαρτύρων, Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, καὶ ἐνθεαστικῶς αὐτοῖς προσείπωμεν· χαίρετε, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης τὰ ὑποδείγματα, καὶ τῆς μαρτυρικῆς ὁμολογίας τὰ ἀκροθίνια· χαίρετε, τῶν Μαρτύρων ἰσοστάσιοι, καὶ τοῦ Χριστοῦ οἱ δι' αἵματος πανένδοξοι κήρυκες· χαίρετε, τῶν πρωτοτόκων Μαρτύρων οἱ συγγενεῖς, καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς συνεορτασταί· χαίρετε, οἱ τῆς Ἐκκλησίας στῦλοι, καὶ τῶν Ἀθλητῶν τὰ ἐγκαλλωπίσματα. Πρεσβεύσατε, ἐκτενῶς δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὰ ἱερὰ ὑμῶν μνημόσυνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτής μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον.Ἦχος α' Πανεύφημοι μάρτυρες

Πορφύραν ἐξ αἵματος τοῦ σοῦ, μάρτυς κατεφοίνιξας, στολὴν μεθ' ἧς τῷ Δεσπότῃ σου, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, νῦν συμβασιλεύεις, ἄθλων ταῖς λαμπρότησι, καὶ θείαις καλλοναῖς σεμνυνόμενος, Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.*

Ἀδριανὲ μάρτυς τὰς ὁδούς, τῶν παθῶν ἐξέκλινας, τῷ σωτηρίῳ ἀγόμενος, δρόμῳ πανεύφημε, καὶ πρὸς τὰς ἀφθάρτους, μονὰς κατεσκήνωσας, σὺν πᾶσι τοῖς Χριστῷ πειθαρχήσασι, μεθ' ὧν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. *Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.*

Ὢ θαῦμα καινὸν καὶ ἀληθῶς, μέγα καὶ παράδοξον! πῶς Ναταλία ἡ πάνσοφος, τὸν ταύτης σύζυγον, πείθει ὑπομεῖναι, ξίφη κατατέμνοντα: τὶς εἶδέ τι τοιοῦτον, τίς ἤκουσεν, ὃν περ ἐκέκτητο, ὀφθαλμὸν βίου πρὸς θάνατον, ἐπεπόθει, προδοῦναι σωτήριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'

Ὢ ζεῦγος ἄμωμον, καὶ ἐκλεκτὸν τῷ Κυρίῳ! ὢ πεποθημένη δυάς, καὶ πεφιλημένη Χριστῷ, ὢ συζυγία ἀρίστη καὶ μακαρία! Τὶς οὐκ ἐκπλαγῇ ἐν τούτῳ ἀκουτισθείς, τάς τούτων ὑπὲρ ἄνθρωπον πράξεις! πῶς

τὸ θῆλυ ἠνδρίσατο κατὰ τοῦ πικροῦ τυράννου, καὶ τὸν ταύτης σύνευνον ἐνεύρωσε, μὴ ὑπενδοῦναι τοῖς δεινοῖς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πίστεως ἑλέσθαι, τὸ θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν; Ὢ θεοπλόκων ῥημάτων Ναταλίας τῆς σοφῆς! ὢ παραινέσεων θείων, τοὺς οὐρανοὺς διασχουσῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἀδριανὸν τὸν ἔνδοξον γνώριμον καταστησασῶν! Ἀλλ' ὦ ξυνωρὶς ἁγία, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ ἱκετεύσατε, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν, πειρασμῶν ῥυσθῆναι καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθών, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῴην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Ἀναφαίρετον ὄλβον ἡγήσω, τὴν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ, καταλιπὼν τὴν πατρῴαν ἀσέβειαν, καὶ τῷ Δεσπότῃ κατ' ἴχνος ἑπόμενος, κατεπλουτίσθης ἐνθέοις χαρίσμασιν, Ἀδριανὲ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Χριστοῦ τοὺς Μάρτυρας, πιστῶν κλεΐσματα, Ἀδριανὸν κλεινόν, καὶ Ναταλίαν σεπτήν, ἐν ἐγκωμίοις καὶ ᾠδαῖς, τιμήσωμεν θεοδέκτοις· οὗτοι γὰρ ἐκήρυξαν, τὸν Χριστὸν ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ πιστοὺς ἐστήριξας, ἐν ἁγίῳ φρονήματι· διὸ καὶ θεοφρόνως βοῶμεν· χαῖρες δυὰς ἡγιασμένη.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ ὑπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ καθ' ἡμᾶς οὐσιωθείς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες Πάναγνε, σὲ τὴν Ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς σῆς ἀσπόρου κυήσεως.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος α’. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, καὶ κλεινοὺς ὁμοζύγους, πιστοὶ Ἀδριανόν, σὺν σεπτῇ Ναταλίᾳ, τιμήσωμεν ᾄσμασι, καὶ ᾠδαῖς μεγαλύνωμεν, τοὺς δοξάσαντας, τὸν Ἰησοῦν μαρτυρίῳ, καὶ κηρύξαντας, τῆς ἀληθείας τὴν πίστιν, ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,
Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν χοροί, ὑπερκοσμίων στρατιῶν, καθορῶντες ἐν τῇ γῇ, τῶν ὁμοζύγων τὴν ζωήν, καὶ μαρτυρίου τούτων τὸ μεγαλεῖον· πίστιν ἀληθῆ διὰ Πνεύματος, πάλην θεϊκὴν πρὸς δυσσέβειαν, καὶ ἐκκοπὴν μελῶν ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ τῶν τυράννων ταπείνωσιν· διὸ τὸν Λόγον, ὕμνοις τιμῶσι, σὺν χοροῖς πρωτοτόκων.

Δόξα. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγησαν Ἁγνή, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ Μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ φρικτόν, πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτός, ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν ὁ Προαιώνιος,

καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν ὁ τρέφων, πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α’ Ἀντίφωνον τοῦ δ’ ἤχου.

Προκείμενον: *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.*

Στίχ. *Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.*

Εὐαγγέλιον, τοῦ Ὄρθρου τῆς ΚΣΤ’ Ὀκτωβρίου.

Δόξα: *Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων…*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου…*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός…*

Δεῦτε πιστοὶ τὴν τῶν εὐκλεῶν Ἁγίων, Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, πανσεβάσμιον ἑορτήν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτοι γὰρ διὰ Χριστόν· ὁ μὲν Ἀδριανὸς αἰκισμούς, ἐκκοπὴν τῶν μελῶν, καὶ μαρτύριον γενναίως ὑπέμεινεν· δὲ σύνευνος αὐτοῦ Ναταλία, λόγοις καὶ ἔργοις αὐτὸν ἐπεστήριξε. Πάντα τὰ τῆς γῆς καταλιπόντες διὰ τὸ ἄκρον ἐφετόν, τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν, τὰς οὐρανίους σκηνὰς κατέλαβον, αἰωνίως συγχαίροντες τοῖς ἐν Παραδείσῳ Μάρτυσι καὶ πᾶσι τοῖς Ἁγίοις.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Ποίημα Θεοφάνους.

ᾨδὴ α' Ἦχος πλ. β' Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Ἐν τῇ νυκτὶ με τοῦ βίου ὕπνῳ δεινῷ συσχεθέντα πράξεσι, μετανοίας πρὸς τὸ φῶς, ὁ Θεὸς ἐξέγειρον εὐχαῖς, τῶν μαρτύρων σου Χριστέ, ἵνα δοξάζω σε.

Ἀπὸ χειλέων σταζόντων τὸν γλυκασμὸν τῆς ἐνθέου γνώσεως, γλυκανθεὶς Ἀδριανέ, τὸν ἰὸν ἐξήμεσας τῆς πρὶν ἀγνωσίας ἀληθῶς θεομακάριστε.

Ἀνατολῆς λαμπροτέραν ἡλιακῆς, τὴν ψυχὴν ὡς ἔχουσα, τῆς ἀθλήσεως πρὸς φῶς, συνωθεῖς ὁμόζυγον τὸν σόν, Ναταλία, γυναικῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἁγνή, τῶν κτισμάτων, ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

ᾨδὴ γ', Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ

Δεσμὰ φυγὼν εἰδωλικῆς, ματαιότητος μάρτυς, συνεδέθης τῷ πόθῳ, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν αὐτοῦ, ἀθλοφόρων, χαίρων ἐκοινώνησας.

Μοχλῷ τὰ σκέλη σιδηρῷ, συνθλαττόμενοι πάντες, ἀθλοφόροι Κυρίου, ἀσεβείας τὰ ὀστᾶ, ὑπομονῆς τῷ μοχλῷ, καὶ ἀνδρείας, ὄντως συνετρίψατε.

Πυρὶ ἀγάπης θεϊκῆς, τὴν ψυχὴν φλεγομένη, τοῦ συζύγου ἐξῆψας, τὸν ἔρωτα εἰς Χριστόν, τὸν πόθον τὸν τῆς σαρκὸς Ναταλία, τέλεον μιμήσασα.

Θεοτοκίον

Τοῦ θείου τόκου σου Ἁγνὴ πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τῶν μαρτύρων τοῖς πόνοις περιπλακείς, καὶ ἀνδρείως τῇ πίστει καθοπλισθείς, προθύμως ἀνέθηκας, σεαυτὸν τῷ Κυρίω σου, καὶ τοῦ ἐχθροῦ κατέβαλες, τὸ θράσος τῇ χάριτι, Ἀδριανὲ παμμάκαρ, Χριστοῦ μάρτυς ἔνδοξε· ὅθεν Ναταλία, ἐναθλοῦντα ὁρῶσα, ἐπήλειφε λόγοις σε, σωτηρίοις πανεύφημε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τήν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος· Οἴμοι! τὶ ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχήν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος: Τότε Δέσποινα, βοήθειά μου γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου ἄχραντε.

Ὠδὴ δ', Χριστός μου δύναμις

Χριστὸν οἱ μάρτυρες, ἰσχὺν τιθέμενοι, τὸ ἀνίσχυρον θράσος τῶν διωκτῶν, ὄντως κατεπάτησαν, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, οὐρανόθεν ἐκομίσαντο.

Οἰκείοις αἵμασι, στολὴν ἐξύφανας, σεαυτῷ ἀφθαρσίας ἀποβαλών, τῆς φθορᾶς τὸ ἔνδυμα, καὶ τῷ Θεῷ Ἀδριανέ, μετὰ δόξης νῦν παρίστασαι.

Ἰχῶρσι πάντοθεν, περιρρεόμενον, τῶν Ἁγίων τὸ αἷμα, μύρον Θεῷ, ὄντως προσενήνεκται, τὴν σηπεδόνα τῆς πλάνης, ἐκκαθαῖρον κραταιότατα.

Δολίοις ῥήμασιν, Ἀδὰμ πεπλάνηται, τῆς συζύγου, τοῖς σοῖς δὲ Ἀδριανός, πλάνης ἀπαλλάττεται, καὶ πρὸς Παράδεισον χαρά, Ναταλία εἰσοικίζεται.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπαρθένε μυστήρια.

Ὠδὴ ε', Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ

Δεκὰς διπλῆ ἡ τῶν ἀθλητῶν, σὺν ἁπλῇ τριάδι τῷ Χριστῷ νῦν συνδεόμενοι ἔλυσαν, δέσιν ἀσεβείας ὄντως ἀνίσχυρον, ἰσχὺϊ τῆς Τριάδος οἱ γενναιότατοι.

Ἥλιος ὥσπερ μέσον ἑστώς, ἄστρων φαεινῶν, Ἀδριανὲ τῶν σῶν συνάθλων ἀπήστραψας, φέγγος εὐσεβείας, τῆς ἀσεβείας ἀχλύν, διώξας καὶ φωτίσας κόσμου τὰ πέρατα.

Δρόσος ῥημάτων σου τῶν σεπτῶν, ἴαμα τῶν πόνων ἀληθῶς, τοῦ σοῦ συζύγου γεγένηται, ἀπογενομένων τῇ

τῶν κρειττόνων στοργῇ, θεόφρον Ναταλία μαρτύρων σύσκηνε.

Θεοτοκίον

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὑμνολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα, τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Ὠδὴ ϛ', Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Χριστοῦ κυβερνώμενοι, τῇ παλάμῃ ἀβλαβῶς, τῆς ἀθεΐας πέλαγος, διήλθετε καὶ ὅρμῳ τῷ γαληνῷ, τῆς ἄνω λαμπρότητος, ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου προσωρμίσθητε.

Ὡς ἄνθη μυρίζουσι, τῶν ἀγώνων σου σοφέ, τὰ ὑπὲρ φύσιν ἔπαθλα· καὶ γὰρ Θεοῦ ἐδείχθης, Ἀδριανέ, εὐῶδες θυμίαμα, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων πυρπολούμενος.

Τῷ κάλλει τῆς πίστεως, ἡ ἁγία σου ψυχή, ὡραϊσμένη πάνσεμνε, καὶ τὸ κάλλος ζητοῦσα, ὡς ἀληθῶς, Χριστοῦ τὸ ἀμήχανον, Ναταλία τοῦ πόθου οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Γυναικὸς θεόφρονος τοὺς θείους λόγους, ἐν καρδίᾳ θέμενος, Ἀδριανὲ μάρτυς Χριστοῦ, ἐν τοῖς βασάνοις προσέδραμες, σὺν τῇ συζύγῳ τὸ στέφος δεξάμενος.

Ὁ Οἶκος

Καιρὸς ἐπέστη τοῖς πιστοῖς, χαρμόσυνος ἡμέρα, Ἀδριανοῦ τοῦ θείου ἐνθέως εὐφρανθῶμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτόν· Μάρτυς τοῦ Κυρίου, ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν σαφῶς ἀγωνισάμενος, καὶ στέφος οὐρανόθεν δεξάμενος τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀλλοτρίου ἡμᾶς ῥῦσαι πάντας, ἴασίν τε ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἐξαπόστειλον ἡμῖν, καὶ τὴν κηλῖδα πᾶσαν τοῦ νοὸς ἐκκάθαρον οὐρανόθεν, σὺν τῇ συζύγῳ τὸ στέφος δεξάμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων, Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Ἀδριανοῦ τέμνουσι χεῖρας καὶ πόδας
Χεῖρες πονηρῶν, ὧν φονοδρόμοι πόδες.
Ἐν τῷ βίῳ σύνευνος, ἐν δὲ τῷ πόλῳ
Ἀδριανῷ σύσκηνος ἡ Ναταλία.
Ἀδριανὸς τμήθη χεῖρας πόδας εἰκάδι ἕκτῃ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ', τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Δροσοβόλου μὲν τὴν κάμινον

Ἀκαθαίρετοι ὡς πύργοι ἀνεδείχθητε, Σιὼν τῆς ἄνω μάρτυρες, ἐδαφίσαντες, ἑλεπόλεις πάσας τοῦ ἐχθροῦ, μοχλῷ τῆς ἀθλήσεως ὑμῶν· διὸ τιμῶμεν εὐσεβῶς ὑμῶν τήν μνήμην ἀεί.

Βοηθός, Ἀδριανῷ ἡ Ναταλία ὡς καὶ σύμψυχος, παρὰ Θεοῦ δεδώρηται, ἀνελκύουσα, ἐμπαρέντα τοῦτον τῷ βυθῷ, τῆς πλάνης καὶ πείθουσα βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς πολύτιμον θησαύρισμα τοῦ μάρτυρος, τὴν χεῖρα θησαυρίσασα, οὐ προέδωκας, σωφροσύνης σου τὸν θησαυρόν, συλῆσαι τοῖς σπεύδουσι Σεμνή, κυβερνωμένη τῇ χειρὶ τοῦ τῶν ἁπάντων Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμινος οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σήν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ᾤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η', Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις

Τῷ πυρὶ τῶν βασάνων ὁλοκαυτούμενοι, ἀσεβείας τὴν φλόγα πᾶσαν ἐσβέσατε, αἵμασιν ὑμῶν, ἀθλοφόροι κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων τῶν ἀθλοφόρων σου, ποταμοὶ ἰαμάτων κόσμῳ γεγόνασι, θάλασσαν δεινῶν,

παθημάτων ξηραίνοντες, οὓς ἀνευφημοῦντες, Χριστὲ σὲ εὐλογοῦμεν.

Γυναικὸς θαυμασίας τὶς οὐ θαυμάσειε, τὸ πρὸς Κύριον φίλτρον, ὅπως ἐμίσησεν, ἔρωτα σαρκός, καὶ τὸν σύζυγον ἔπεισε, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾨδὴ θ', Θεὸν ἀνθρώποις

Μελῶν στρεβλώσεις δεινῶν ἐπίτασις, ξίφος οὐ πῦρ οὐ θάνατος, σαρκὸς ὁ ἐπίκηρος, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης χωρίσαι ὑμᾶς, ἔνδοξοι ἀθλοφόροι, ὅλως οὐκ ἴσχυσεν· ὅθεν εἰς αἰῶνας, σὺν αὐτῷ ἀεὶ εὐφραίνεσθε.

Στρατὸς ἐχθροῖς πᾶσιν ἀπροσμάχητος, πόλις Θεοῦ, καὶ κατωχυρωμένον βασίλειον, κεκλεισμένος Παράδεισος ἄσυλος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, δῆμος θεόλεκτος, στῦλοι Ἐκκλησίας, ἀρραγεῖς μάρτυρες ὤφθητε.

Λαμπὰς θεόφωτος ἄστρα φαίνοντα, λύχνος ἡμῖν τὸ φῶς τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες, τοῦ ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα, τέκνα τῆς ἀνεσπέρου μακαριότητος, μάρτυρες ἐδείχθητε, Χριστοῦ σεβασμιώτατοι.

Πηγὴ ναμάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, καὶ ποταμὸς ἐνθέων, χαρισμάτων πληρούμενος, καὶ κρατὴρ

ἀθλήσεως, προχέων κρουνούς, πέλαγος σωτηρίας, μάρτυρες ὤφθητε, ζάλης πειρασμῶν, παντοδαπῶν ἡμᾶς λυτρούμενοι.

Χοροῖς μαρτύρων Χριστοῦ πανεύφημε, παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, τοὺς τελοῦντας σὴν μνήμην περίσῳζε, πίστει καὶ προθυμίᾳ, πάντων λυτρούμενος, τῶν παρενοχλούντων, πειρασμῶν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου, καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε πάνσεμνε· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου, ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσεν.

Ἐξαποστειλάριον

Ἦχος β' Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀδριανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ ἀήττητος μάρτυς, ὡς ἀθλητῶν ἑδραίωμα, παρ' ἡμῶν δοξαζέσθω, σὺν τῇ σεπτῇ Ναταλίᾳ, τούτοις τε συνεκλάμπει, μαρτύρων δῆμος Ἅγιος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, ὧν τὴν λαμπράν, ἐκτελοῦντες μνήμην τούτους ὑμνοῦμεν· καὶ γὰρ αὐτοὶ πρεσβεύουσι, τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων.

Θεοτοκίον

Σὲ προστασίαν ἄμαχον, καὶ φρουρὰν Παναγία, καὶ σκέπην καὶ κραταίωμα, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος, καὶ ἀρραγῆ σωτηρίαν, καὶ ὀχύρωμα θεῖον, ὁ κόσμος ἅπας κέκτηται, ἐν ἀνάγκαις, ποικίλαις. Ἀλλ' ὦ Θεοῦ, τοῦ

παμβασιλέως Μήτηρ καὶ δούλη, σῴζοις κᾀμὲ τὸν δοῦλόν σου, ἐκ παντοίων κινδύνων.

Αἶνοι. Ἦχος πλ. δ' Ὢ τοῦ παραδόξου

Ἀδριανὲ γενναιότατε, τῆς τοῦ Δεσπότου φωνῆς, πληρωτὴς ἐχρηματίσας, κοσμικὴν τερπνότητα, ἀποθέμενος ἅπασαν, καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τῶν παθῶν τούτου κοινωνὸς γέγονας· ἐν ἀμφοτέροις γάρ, ὤφθης ὄντως δόκιμος· ὅθεν πιστοί, σήμερον γεραίρομεν, τὴν θείαν μνήμην σου. *(Δίς)*

Ἀδριανὲ καρτερώτατε, πελάγει τῶν αἰκισμῶν, συνεχῶς κυματούμενος, πηδαλιουχοῦσάν σε, σοῦ τὴν σύνοικον ἔσχηκας, καὶ πρὸς γαλήνης, ὅρμον ἰθύνουσαν, τῇ ἄνω πόλει προσεμβιβάζουσαν, ἐν ᾗ πανεύφημε, μάρτυς αὐλιζόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν, πρέσβευε δεόμεθα, τῶν εὐφημούντων σε.

Μέχρι δεσμῶν καὶ στρεβλώσεων, καὶ τῶν μελῶν ἐκκοπῆς, καρτερῶς ἀνθιστάμενοι, τὰς ψυχὰς τῷ Κτίσαντι, ἀποδόντες εἰλήφατε, τὴν αἰωνίαν ὄντως ἀνάπαυσιν, καὶ τὴν ἀγήρω μακαριότητα. Ὢ ἧς ἐτύχατε, θείας ἀντιδόσεως παρὰ Χριστοῦ, μάρτυρες πανένδοξοι, σεβασμιώτατοι!

Δόξα. Ἦχος β'

Ὁ πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτῳ προμηθείᾳ σε μάρτυς, ὡς εὔκαρπον κλῆμα προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαψιλοῦς

ἐπιφέροντα καρπούς, ἐξ ὧν τρέφονται πιστῶν καρδίαι, τῶν εὐφημούντων σε πόθῳ, Ἀδριανὲ ἔνδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὢ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστι βουλὴ τὸ κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάριον

Τιμῶμεν ἐν ὕμνοις Ἀδριανόν, σὺν τῇ Ναταλίᾳ, Παραδείσου τοὺς οἰκιστάς, τῆς Νικομηδείας, λαμπροὺς γόνους καὶ στύλους, καὶ τῆς ὁμολογίας, τὰ ὑποδείγματα.